

Kniha proroka Joela a laodicejský zbor Adventistov siedmeho dňa – číslo sedemnásť

Jeff Pippenger

2025-12-23

Číslo sedemnásť

Posledný článok sme zakončili nedokončeným uvažovaním o proroctvách Abrama a Pavla, ktoré riadok po riadku vytvárajú obdobie 430 rokov, pozostávajúce z 30 rokov, po ktorých nasleduje 400 rokov. Predpokladám, že sa nájdu niektorí v krajine teológie, ktorí môžu tých 30 rokov považovať za obdobie nasledujúce po 400 rokoch, no pri všeobecnom výklade sa tých tridsať rokov zaraďuje na začiatok obdobia. Je to 400, po ktorých nasleduje 30, alebo 30, po ktorých nasleduje 400? Je to tridsať, po ktorých nasleduje štyristo, lebo existuje mnoho svedkov na potvrdenie tridsaťročného obdobia, ktoré je spojené s druhým prorockým obdobím a po ňom nasleduje.

Jozef mal tridsať rokov, keď v 1. Mojžišovej 41:46 vstúpil do služby faraónovi. Potom sa začalo sedem rokov hojnosti, po ktorých nasledovalo sedem rokov hladu. Jozef ako predobraz Krista vo veku tridsiatich rokov bol nasledovaný dvoma obdobiami po 2520 dňoch. Keď mal Kristus tridsať rokov, nasledovali dve obdobia po 1260 dňoch, ktoré spolu tvoria 2520; čo sa zasa spája so siedmimi časmi nad dvoma kráľovstvami.

Dávid mal tridsať rokov, keď sa stal kráľom, a kraľoval štyridsať rokov, ako je uvedené v 2 Samuelovej 5:4. Dávid je predobrazom Krista, a keď mal Kristus tridsať rokov, bol pokrstený a potom vyhnaný na púšť na štyridsať dní; a potom po svojom vzkriesení, ktoré bolo predobrazom Jeho krstom, zostal a osobne vyučoval učeníkov štyridsať dní. Na kríži bolo z milosrdenstva odložené zničenie Jeruzalema na štyridsať rokov, čo je paralelou k štyridsiatim rokom umierania na púšti na začiatku ich zmluvných dejín.

Ezechiel mal tridsať rokov, keď bol v Ezechielovi 1:1 povolaný za proroka. Teraz sa nebudem zaoberať obdobím, ktoré nasledovalo po Ezechielovom tridsiatom roku, ale vložím stručné zhrnutie ustálených skutočností vytvorené AI o tom, ako dlho trvala jeho služba. „Ezechielove proroctvá patria medzi najpresnejšie datované v Starom zákone, pričom v celej knihe je uvedených 13 konkrétnych dátumov. Všetky sa počítajú od roku Jójakinovho vyhnanstva (597 pred Kr. ako 1. rok), čím poskytujú jasný chronologický rámec v rozsahu približne 22 rokov.“

Ježiš mal tridsať rokov, keď bol pokrstený, a potom upevnil zmluvu s mnohými na jeden týždeň.

Antikrist je prorocky usmerňovaný vzorom Krista a tak, ako sa Kristus tridsať rokov pripravoval na prevzatie svojho diela nebeského Veľkňaza, prorocké obdobie tridsiatich rokov prípravy, určené pre antikrista, trvalo od odstránenia „dennej“ v roku 508 až do roku 538, keď bolo pážstvo zmocnené ako falošný veľkňaz; tak ako bol Kristus pri svojom krste pomazaný mocou, lebo 1260 rokov pápežskej temnoty by bolo paralelou ku Kristovým 1260 dňom čistého svetla od jeho krstu až po kríž, čo sa zhoduje so smrteľnou ranou pážstva v roku 1798.

Ani jedno z týchto predchádzajúcich dvojnásobných období, ktoré sa začínajú tridsaťročným obdobím, nepredchádza Abramovmu prvému kroku v jeho trojkrovom zmluvnom procese. Preto je Abramovo uvedenie ako prvé, hoci to tak mohlo byť až po tom, čo to bolo potvrdené druhým Pavlovým svedectvom. Keď Pavol napísal svoje slová, proroctvo o 400 rokoch sa stalo proroctvom o 430 rokoch, pričom prvých 30 rokov je oddelených od posledného časového obdobia.

Tvrdím na základe Kristovho charakteru, predstaveného ako Alfa a Omega, že v zmluvnom procese stoštyridsaťštyritisíc, ktorí sú omegou vo vzťahu k Abramovi a Pavlovej dvojitej prorockej výpovedi o tridsiatich rokoch — po ktorých nasleduje štyristo rokov — musí mať svoj protipól v omegae dejín zmluvy, čo sú dejiny zapečatovania stoštyridsaťštyritisíc. Obdobie tridsiatich rokov, po ktorom nasleduje ďalšie odlišné obdobie, sa musí naplniť spôsobom, ktorý neuplatňuje čas, ale naplní Abramovo základné proroctvo o 430 rokoch. Bolo by dobré, keby ste si predchádzajúce tvrdenie ešte raz prečítali a potom sa k tomuto bodu vrátili a pokračovali ďalej.

Ježiš, Jozef, Dávid a Ezechiel boli všetci tridsať rokov v príprave na dielo, ktoré malo predobrazne znázorniť Boží ľud v posledných dňoch. Ezechiel, prorok, Jozef ako predobraz Krista, kňaza, a Dávid, kráľ. Štyri symboly, avšak jeden zo symbolov predstavujúcich nebeského Veľkňaza má ľudského i božského predstaviteľa. Títo štyria svedkovia všetci súhlasia s Abramovými 30 rokmi, po ktorých nasledovalo prorocké obdobie.

Antikrist sa pripravoval tridsať rokov, potom bol zmocnený na 1260 rokov, až kým v roku 1798 neutrpel svoju prvú smrť. Je symbolom druhej smrti, lebo zomiera znova, keď sa uzavrie čas skúšky. Druhá smrť je večná smrť. Slúžime vzkriesenému Spasiteľovi, lebo Kristus nezomrel na večnosť, nezomrel druhou smrťou. Keď sa zahojí smrteľná rana pápežstva, trinásť kapitola Zjavenia označuje, že bude znovu vládnuť 42 mesiacov, čo predstavuje prorocké obdobie bez časového prvku.

Keď bude pri nedeľnom zákone vzkriesená, vojskom, ktoré sa postaví proti jej dielu, budú tí, ktorí boli vzkriesení na konci troch a pol dňa zo Zjavenia jedenástej kapitoly. Dve vzkriesené mocnosti, z ktorých obe sú zástavami, jedna siedmodňového sobotného dňa a jedna slnka, sa stanú oporným bodom pre celý svet, keď ľudstvo urobí svoju konečnú voľbu pre život alebo smrť.

V čase nedeľného zákona bude antikrist, ktorý je zároveň šelmou, predstavovať trojnásobné spojenie draka, seba samej (šelmy) a falošného proroka. Tieto tri moci sa spoja proti Božej cirkvi, ktorá má byť vyzdvihnutá nad všetky vrchy. Božia víťazná cirkev je tridsať rokov v príprave, nie tridsať doslovných rokov, ale ustanovené prorocké obdobie, ku ktorému je pripojené číslo tridsať a ktoré je ako proroctvo stále v platnosti aj po príkaze z roku 1844, označujúcom, že uplatnenie prorockého času už nebolo platné. Je jednoduché vidieť, že tých tridsať rokov predstavuje obdobie prípravy pre proroka, kňaza a kráľa, ktorí ako víťazná cirkev budú predstavovať kráľovstvo slávy. Štyria svedkovia Ezechiela, Kristus, Jozef a Dávid predstavujú autoritu Božieho kráľovstva v tom istom časovom období, v ktorom pápežstvo a trojnásobné spojenie vedú svet k Armagedonu.

Víťazná cirkev je pri nedeľnom zákone v Spojených štátoch pozdvihnutá a podľa svedectva Starej a Novej zmluvy sa zmluvný ľud, ktorým je stoštyridsaťštyritisíc, má stať kráľovstvom kňazov.

Aj vy ako živé kamene sa budujete v duchovný dom, sväté kňazstvo, aby ste prinášali duchovné obete, príjemné Bohu skrze Ježiša Krista. 1 Peter 2:5.

Kňazi mali mať tridsať rokov, keď začínali slúžiť v chráme, a tak existuje časové obdobie pred nedeľným zákonom, počas ktorého sa pripravuje kňazstvo, aby slúžilo ako obeta mávania prvotín. Kňazi, ktorí sú tými sto štyridsiatimi štyrmi tisícmi, sú v procese očisťovania uskutočňovanom Poslom zmluvy predstavení ako Léviovci. Existuje prorocké obdobie, ktoré vedie k nedeľnému zákonu a v ktorom proces očisťovania pripravuje posvätenú službu pre obdobie neskorého dažďa. Príprava sa končí pri nedeľnom zákone, takže obdobie tridsiatich rokov predstavuje prípravu kňazov, a tým zodpovedá požadovanému veku kňaza. Kristus ako Veľkňaz začal svoju službu v tridsiatich rokoch, a pretože Jozef je predobrazom Krista, aj on začal svoju službu v tridsiatich rokoch. Falošný Kristus bol v príprave 30 rokov, takže máme troch svedkov, že obdobie 30 rokov predstavuje prípravu kňazstva.

„Veľká otázka, ktorá je bezprostredne pred nami, oddelí tých, ktorých Boh neustanovil, a On bude mať čistú, pravú, posvätenú službu pripravenú na neskorý dažď.“ Selected Messages, kniha 3, 385.

Sestra Whiteová priamo učí, že kedykoľvek je cirkev čistá, Duch proroctva je činný. Keď veľká otázka vytriedi kúkol', budete mať posvätenú službu, zloženú z Ježiša a Jozefa, kňaza, ktorý je zároveň božský i ľudský, Ježiša a Ezechiela, proroka, Ježiša a Dávida, kráľa. Tí, ktorí sú pripravovaní počas obdobia symbolizovaného tridsiatimi rokmi, majú byť medzi sto štyridsiatimi štyrmi tisícmi a sú predstavení ako proroci, kňazi a králi. Všetci traja ľudia sú biblickými symbolmi Kristovho diela ako proroka, kňaza a kráľa, takže číslo tridsať nám umožňuje vyvodiť, že v každej z týchto troch kategórií, ktoré sú vytvorené biblickými symbolmi, ktorí boli pripravovaní tridsať rokov, po spojení s Kristom predstavujú spojenie božstva s ľudstvom. Tak teda tí kňazi, ktorí sú pripravovaní počas symbolického tridsaťročného obdobia, sú predstavení ako zástava božstva spojeného s ľudstvom.

Štyridsaťdva mesiacov záverečného pápežského krvavého kúpeľa sa odohráva, zatiaľ čo Kristus kráča medzi ľuďmi počas štyridsiatich dvoch mesiacov v osobe svojich učeníkov. Štyridsaťdva mesiacov poroby a útlaku, končiacich vyslobodením, ako to predstavuje 430 rokov Abramovho dvojitého proroctva. Abramových štyristo rokov sa končí vyslobodením pri Červenom mori, čo je klasický biblický obraz uzavretia času milosti na konci symbolických štyridsiatich dvoch mesiacov pápeža.

Štyridsaťdva mesiacov predstavuje čas skúšky od nedeľného zákona v Spojených štátoch až po uzavretie času milosti pre ľudstvo. Predsa však počas týchto 42 mesiacov, po tridsaťročnom období prípravy, Kristus potvrdzuje zmluvu v osobe ostatku. Antikristovský sfalšovaný kňaz prichádza k svojmu konečnému koncu práve tam, kde Kristus zomrel vo svojej línii, čo je práve tam, kde faraón, egyptský kráľ, zomrel vo svojej línii. Na vrchu Karmel boli zabíj Bálovi proroci, čím sa označuje smrť falošného proroka pri nedeľnom zákone. Pri nedeľnom zákone máme falošného proroka, ktorý je potom zabitý, draka predstavovaného faraónom a šelmu predstavovanú pápežstvom. Toto všetko je pri nedeľnom zákone predstavené v konflikte s Božími kňazmi, kráľmi

a prorokmi. Cirkev je očistená tesne pred nedeľným zákonom a dar proroctva je obnovený — práve tam, kde zomiera falošný prorok. Odvtedy je boj o pravé alebo falošné prorocké poslanstvo.

Symbolické 30-ročné obdobie predstavuje obdobie, ktoré predchádza nedeľnému zákonu. Toto obdobie je obdobím prípravy pre kňazov, lebo Kristus je ich príkladom vo všetkom, pretože to sú tí, ktorí nasledujú Baránka. V rámci prvých 30 rokov Abramovho proroctva bola ustanovená zmluva, čím sa ukazuje, že nech už obdobie prípravy pre kňazov predstavuje čokoľvek, je to obdobie, v ktorom Pán obnovuje svoju zmluvu so sto štyridsiatimi štyrmi tisícmi, ako je to predobrazené alfa dejinami Abrama. Toto obdobie je časom prípravy pre kňazov, ktorí začínajú slúžiť pri nedeľnom zákone, vo veku tridsiatich rokov, keď sú pomazaní Duchom Svätým tak, ako bol Kristus pri svojom krste. Ďalšou pravdou, ktorú možno odvodiť z alfa dejín Abrama, je, že nech už obdobie, ktoré vedie k nedeľnému zákonu, predstavuje čokoľvek, musí byť závažné, pretože omega je vždy mocnejšia než alfa. Nedeľný zákon je omega, predstavovaná 22. októbrom 1844, krížom, Paschou v Egypte a tak ďalej.

Nedeľný zákon predstavuje koniec obdobia znázorneného tridsaťročným úsekom. Predznamenal ho prakticky každý hlavný príbeh spásy a je tiež koncom zmluvných dejín vyvoleného ľudu, ktoré sa začali Abramom. Pri takejto proročkej váhe dôkazov týkajúcich sa konca tohto obdobia a pri vážnom zmysle samotného obdobia, čo by bolo jeho východiskovým bodom?

Existuje prorocké obdobie znázornené tridsiatimi rokmi, ktoré sa na základe množstva svedkov končí pri nedeľnom zákone. V tom bode nasleduje obdobie, ktoré je znázornené rôznymi číselnými hodnotami, a každé z týchto období predkladá svedectvo o línii prorockých dejín, ktorá nasleduje po nedeľnom zákone. Niektoré z týchto období predstavujú vnútornú líniu dejín cirkvi a niektoré vonkajšiu líniu sveta kráčajúceho k Armagedonu.

Je pravdepodobne vhodné, aby sme si v tomto bode pripomenuli, že odmietame uplatňovanie akýchkoľvek časových proroctiev v posledných dňoch v tom zmysle, že by predstavovali akékoľvek určiteľné dátumy, až do chvíle, keď bude deň a hodina oznámená na konci rán. Na znázornenie svojho tvrdenia, že prorocký čas sa už viac neuplatňuje, použijem dvanástu kapitolu knihy Daniel. V dvanástej kapitole sú tri verše, ktoré uvádzajú prorocký čas.

A počul som muža oblečeného do ľanového rúcha, ktorý bol nad vodami rieky; keď pozdvihol svoju pravú i ľavú ruku k nebu a prisahal na Toho, ktorý žije naveky, že to bude na čas, časy a polovicu času; a keď dokončí rozptýlenie moci svätého ľudu, všetky tieto veci sa dokončia. Daniel 12:7.

A od času, keď bude odňatá ustavičná obeť a postavená ohavnosť spustošenia, bude tisíc dvesto deväťdesiat dní. Daniel 12:11.

Blahoslavený je ten, kto očakáva a dosiahne tisíc tristo tridsaťpäť dní. Daniel 12,12.

Milleriti správne chápali každý z týchto troch veršov. Tieto tri proroctvá patria k pravdám, ktoré predstavujú základy. Milleritské chápanie týchto veršov sa však zakladalo na uplatnení zásady deň za rok. Keďže „času už viac nebude“, tieto verše musia mať aj iné uplatnenie, lebo všetky proroctvá hovoria o časovom období neskorého dažďa. Tieto verše musia mať chápanie pre

neskorý dážď, ktoré nepoužíva čas na vytvorenie posolstva a ktoré sa neodchyľuje od milleritského chápania týchto veršov. Správny milleritský pohľad na prostredný verš z týchto troch veršov (verš jedenásť) je, že predstavuje dvojaké obdobie, ktoré sa začína tridsaťročným obdobím, po ktorom nasleduje 1260 rokov. Verš jedenásť označuje tridsaťročné obdobie, ktoré predchádza nedeľnému zákonu, ako ho predstavuje postavenie ohavnosti spustošenia.

Dvanásta kapitola Daniela je kapitolou v Božom slove, ktorá predkladá proces očisťovania Božieho ľudu, prebiehajúci v posledných dňoch, v čase konca, keď je odpečatené jedno proroctvo z knihy Daniel. V jedenástom verši nachádzame proroctvo, ktoré priekopníci správne chápali ako tridsaťročné obdobie vedúce do obdobia 1260 rokov. V dvanástej kapitole sú všetky tri proroctvá z veršov sedem, jedenásť a dvanásť zapečatené až do času konca. V čase konca musia byť tieto tri proroctvá odpečatené, lebo Božie slovo nikdy nezlyhá. Práve v tejto kapitole je podané najjasnejšie zobrazenie uzavretia skúšobného času ľudstva v celej Biblii, takže dvanásta kapitola celkom iste, a ešte konkrétnejšie, označuje koniec adventizmu než začiatok adventizmu.

Tri proroctvá v dvanástej kapitole Daniela boli zapečatené práve v tom úseku Písma, v ktorom nachádza pečatenie a odpečatenie svoju základnú prorockú definíciu. Tieto tri proroctvá sa odpečatujú v dejinách sto štyridsaťštyritisíc, lebo Alfa i Omega vždy znázorňujú koniec veci spolu s jej začiatkom. To, čo je odpečatené v troch prorockých obdobiach dvanástej kapitoly, predstavuje konečné odpečatenie Božieho prorockého Slova. Toto odpečatenie je predstavené v prvej kapitole Zjavenia, keď je odpečatené Zjavenie Ježiša Krista, tesne pred ukončením času milosti. Jedenásty verš dvanástej kapitoly Daniela je náprotivkom prvého znázornenia dvojnásobného proroctva u Abrama a Pavla, ktoré sa začalo tridsaťročným obdobím.

Tri proroctvá v dvanástej kapitole Daniela sú symbolické časové obdobia, ktoré sú odpečatené v poslednom čase konca, a toto odpečatenie vedie ku konečnému očisteniu Božieho ľudu. Prvé z týchto troch proroctiev podáva sám Kristus, a keď predkladá toto proroctvo, stojí na vode, odetý v ľanovom rúchu, čím označuje koniec prorockého obdobia predstaveného ako 1260 rokov a vymedzuje koniec tohto obdobia ako koniec rozptýlenia moci Božieho ľudu. Božím ľudom v posledných dňoch je sto štyridsaťštyri tisíc a tí boli rozptýlení.

Kristus nielenže stojí na vode a odpovedá na otázku, ale táto otázka sa začína slovami „Dokedy?“. „Dokedy?“ je prorocký symbol, ktorý je položený Ježišovi aj v trinástom verši ôsmej kapitoly Daniela, kde zaznieva otázka: „Dokedy?“

I jeden povedal mužovi oblečenému do ľanového rúcha, ktorý bol nad vodami rieky: Dokedy potrvá koniec týchto divov?

A počul som muža oblečeného do ľanového rúcha, ktorý bol nad vodami rieky, keď pozdvihol svoju pravicu i svoju ľavicu k nebu a prisahal na Toho, ktorý žije naveky, že to bude za čas, časy a polovicu času; a keď dokončí rozptýlenie moci svätého ľudu, všetky tieto veci sa dokonajú. Daniel 12:6, 7.

Otázka predložená Ježišovi, zobrazenému ako muž odetý v ľane, vo videní pri rieke Hiddekel znie: „Dokedy to bude do konca týchto divov?“, a vo videní pri rieke Ulai je Ježišovi, predstavenému

ako Palmoni (ten istý svätec), položená otázka: „Dokedy bude platiť videnie o každodennej obeti a o prestúpení spustošenia, vydávajúcim svätyňu i zástup na pošliapanie?“

Sestra Whiteová uvádza, že videnia dané Danielovi pri brehoch veľkých riek Šineáru sú teraz v procese napĺňania a že v súvislosti s oboma riečnymi videniami je Ježišovi položená prorocká „otázka“, ktorá vždy prináša nedeľný zákon ako „odpoveď“. Obe odpovede sú však predstavené v kontexte prorockého času, ktorý sa skončil v roku 1844. Priekopníci správne určili odpoveď na otázku ôsmej kapitoly a videnia pri rieke Ulai a chápali, že rok 1798 bol časom, keď sa skončilo rozptýlenie moci Božieho ľudu. No po roku 1844, keď sa skončila „časová aplikácia“ Božieho prorockého slova, prorocká otázka „Dokedy?“ znovu vyjadruje chápanie priekopníkov ako „až do 2300 večerov a rán; potom bude svätyňa očistená“ pri čoskoro prichádzajúcom nedeľnom zákone a „všetky“ tie „divy“ v Danielovom záverečnom videní budú dokonané, keď sa skončí rozptýlenie svätého ľudu počas troch a pol symbolických dní.

Videnie pri rieke Hidekel v posledných troch kapitolách Daniela a videnie pri rieke Ulai v siedmej až deviatej kapitole označuje sestra Whiteová ako „veľké rieky Šineáru“. Všetci historickí a biblickí učitelia uznávajú, že so Šineárom sú spojené iba dve rieky, a obe sú veľké rieky. Tými dvoma riekami sú Tigris (Hidekel) a Eufrat. Rieka Ulai nie je sineárskym Eufratom; je to malý človekom vytvorený kanál v Perzii, nie v Šineári. Rieka Ulai vo videní, ktoré obsahuje základ a ústredný pilier adventizmu, sa nenachádza v Šineári, predsa však prorokyňa stotožňuje Ulai s Eufratom, jednou z veľkých riek Šineáru.

Videnie pri Hidekeli predstavuje vonkajšie dejiny draka, šelmy a falošného proroka, ktorí vedú svet k Armagedonu, a videnie pri Ulaji predstavuje dielo Krista pri spájaní Jeho božstva s ľudskou prirodzenosťou človeka. V prorockom zmysle inšpirácia používa rieku Ulaj ako druhého svedka spolu s riekou Eufrat na označenie diela, ktoré Kristus uskutočňuje spojením svojho božstva s ľudskosťou.

Eufrat i Tigris sa obidve začali v Edene a prechádzajú celou dĺžkou dejín zmluvy. Keď ústia do ústredného piliera adventizmu 22. októbra 1844, Eufrat sa spája s človekom vytvoreným kanálom Ulai, aby predstavoval spojenie božstva s ľudstvom, ktoré sa uskutočňuje uplatnením viery v tých, ktorí sú znázornení ako sto štyridsaťštyri tisíc. Ulai predstavuje skúšku autority Božieho prorockého Slova, pretože stavia autoritu Ellen Whiteovej, ktorá stotožňuje perzskú rieku Ulai s jednou z veľkých riek Šineáru, do rozporu s odborníkmi sveta.

Symbol rieky Ulai predstavuje skúšku týkajúcu sa slova človeka alebo Božieho Slova. Majú pravdu ľudia, alebo sú správne slová predložené sestrou Whiteovou? Predstavuje rieka Ulai jednu rieku v Perzii, alebo predstavuje prorockú rieku, ktorá sa skladá z vôd z Edenu zmiešaných s vodami od ľudí?

K tejto dileme, ktorú som nastolil, môže existovať mnoho možností, no predložím niekoľko úvah, aby ste pochopili môj zámer. Majú svetskí historici a teológovia pravdu a sestra Whiteová sa mylí? Nikto nespochybňuje, že „veľkými riekami Šineáru“ sú Tigris a Eufrat. Keď teda sestra Whiteová označuje rieku Ulai v Perzii za veľkú rieku Šineáru, je falošnou prorokyňou? Alebo je pravou prorokyňou, ktorá urobila chybu? Koľko chýb môže pravý prorok urobiť, kým prekročí hranicu a

stane sa falošným prorokom? Alebo sa mýlia historici? Alebo má v skutočnosti pravdu ona? Alebo majú pravdu historici aj sestra Whiteová? Túto dilemu som nastolil preto, aby som vysvetlenie tejto dilemy použil ako ďalší bod vo vzťahu k mužovi oblečenému do ľanu, stojacemu nad riekou, ktorému je v oboch videniach riek Hiddekel a Ulai položená otázka: „Dokedy?“

V ôsmej kapitole Daniela sa Daniel nachádza v Súzach, v Perzii, a Súzy ležia pri rieke Ulaj, ktorá v dôsledku poľnohospodárskeho hospodárstva zahŕňa prirodzené koryto rieky aj sústavu človekom vytvorených akvaduktov. Keď Ulaj tečie ďalej približne ďalších stopäťdesiat míľ, spája sa so sútokom riek Tigris a Eufrat. Tigris a Eufrat, ktoré sa začali v Edene, sa napokon spoja, a keď sa tak zlejú, rieka Ulaj z Perzie sa pripája v tom istom bode. Keď sa rieka Ulaj stretne s močiarovým systémom Tigridu pri sútoku Tigridu a Eufratu, Ulaj sa stáva súčasťou vôd, ktoré tvoria veľké rieky Šineáru. Historici majú pravdu, a rovnako aj sestra Whiteová.

Keď sestra Whiteová identifikuje v ôsmej kapitole videnie o Ulai, identifikuje riekou, ktorá je známa svojím človekom vybudovaným akvaduktným systémom spájajúcim rieky Tigris a Eufrat, ktoré predstavujú dve obdobia po 2520 rokoch, ukončené v rokoch 1798 a 1844.

Starobylým názvom pre Tigris je Hiddekel a vo vzťahu k Eufratu boli obe rieky prorocky výslovne určené ako spojené s Asýriou a Babylonom, ktoré sú tiež označené ako dva levy, čo mali kázať Božie ovce. Tieto dve pustošiacie mocnosti predobrazovali dve pustošiacie mocnosti pohanského Ríma a pápežského Ríma, ktoré sú symbolmi muža a ženy, alebo cirkvi a štátu. Panský Rím bol mužom predstavujúcim štátnictvo a pápežský Rím je nečistá žena cirkevnictva. Asýria bola mužom a Babylon ženou v ich prorockom vzťahu, čím sa Tigris označuje za muža a Eufrat za ženu.

Rieka Tigris je riekou štátnictva, ktorá siahala až do roku 1798, a Eufrat ako rieka cirkevnictva siahala až do roku 1844. Eufrat musel siahnúť až do roku 1844, lebo posolstvo roku 1844 sa týkalo Babylona (Eufratu), ktorý opäť padol v roku 1844. Keď Eufrat v roku 1844 vytvoril vodopád, rieka Ulai, ktorá sa tiež pripojila k sútoku ako symbol ľudských skutkov, spojila svoje vody s vodami druhej rieky. Rieka štátnictva bola prehradená v roku 1798, keď bola pápežskej moci odňatá občianska autorita. V tom istom roku začínajú Spojené štáty vládnuť ako šelma zo zeme a šieste kráľovstvo biblického proroctva. Rieka Tigris je prehradená v roku 1798, presne tam, kde štát napokon prinúti celý svet, aby tú hrádzu prelomil; tá teraz zadržiava záplavy pápežského prenasledovania, ktoré sa čoskoro preženú ponad svet ako ohromujúca povodeň. Tá stena, či hrádza, je stenou oddelenia cirkvi od štátu.

V roku 1844 tak Eufrat, ako aj Ulaj označujú posolstvo roku 1844 ako pád Babylona a zároveň aj ako samotné dielo, ktoré Kristus začal v roku 1844, keď ako Posol zmluvy očistil vody Babylona a ľudské skutky spomedzi ľudu, ktorý mal vojsť do Jeho svätyne — ľudu, ktorý potreboval byť očistený predtým, než vstúpi do Najsvätejšieho miesta. Záverečné očistenie toho ľudu bolo vykonané dažďom, ktorý sa vylial pod posolstvom Polnočného volania, a tie dažďové kvapky posolstva Polnočného volania boli destilované z vôd Tigrisu, tak ako mileriti označili pápežský Rím a rok 1798 a tak ako označili pád Babylona a boli očistení ešte pred zatvorenými dverami týmto posolstvom, alebo by ste mohli povedať — očistení dažďom, ktorý prišiel z destilovaných

vôd riek Ulaj, Tigris a Eufrat, keď predkladali posolstvo Daniel 8,14 a naplnili posolstvo Polnočného volania ešte pred otvorením predobrazného Dňa zmierenia.

Keď Kristus v siedmom verši dvanástej kapitoly Daniela stojí nad vodami Hiddekelu, stojí nad vodami Tigrisu, nad vodami štátnictva vo videní, ktoré načrtáva záverečné pohyby ľudského štátnictva vedúce k ukončeniu času milosti. Stojí tam a odpovedá na otázku z predchádzajúceho verša, práve tak ako vo videní o rieke Ulai muž odetý v ľanovom rúchu, ktorý je tam Palmoni, Podivuhodný Počtár, podáva odpoveď na otázku z predchádzajúceho verša. V oboch prípadoch je tento rozhovor nebeským rozhovorom medzi anjelmi a Kristom a v oboch prípadoch znie otázka: „Dokedy?“

Odpoveďou je „až do dvetisícristo dní“; v ôsmej a dvanástej kapitole je to „čas, časy a pol času“. Odpoveď sa chápe ako 2300 rokov a 1260 rokov, no v roku 1844 Boh uložil zákaz uplatňovania času v rámci prorockého posolstva, lebo času už nebude. Aká je odpoveď Palmonihho, muža odetého v ľanovom rúchu, pre Jeho poslednú generáciu? Otázka „Dokedy?“ bola na základe mnohých svedkov ukázaná tak, že za odpoveď na túto otázku označuje nedeľný zákon; je teda svätyňa očistená pri nedeľnom zákone a sú „všetky tieto divy“ dokonané pri nedeľnom zákone? Čo sú tie „divy“, ktoré sú dokonané pri nedeľnom zákone, a kedy sa tieto „divy“ začali?

Potom som ja, Daniel, pozrel, a hľa, stáli tam iní dvaja, jeden na tomto brehu rieky a druhý na tamtom brehu rieky. A jeden povedal mužovi odetému do ľanového rúcha, ktorý bol nad vodami rieky: Dokedy to bude do konca týchto divov?

A počul som muža oblečeného do ľanového rúcha, ktorý bol nad vodami rieky; a keď pozdvihol svoju pravú ruku i svoju ľavú ruku k nebu a prisahal na Toho, ktorý žije naveky, že to bude na čas, časy a polovicu času; a keď dovŕši rozptýlenie moci svätého ľudu, všetky tieto veci sa dokončia. Daniel 12,5–7.

Symbolická otázka „Dokedy?“ označuje nedeľný zákon a anjel sa nepýtal, kedy nastane nedeľný zákon, ale kedy bude koniec divov. „Divy“ sa končia pri nedeľnom zákone, takže čo sú tie divy, ktoré vedú k nedeľnému zákonu? Alebo, presnejšie, čo sú tie „divy“ znázornené vo videní pri Hidekeli, predstavené v kapitolách desať až dvanásť? Ak dokážeme určiť, čo sú tie „divy“, môžeme zistiť, kedy sa „divy“ začínajú. V Danielovi desať Gabriel osobitne určuje, aký bol jeho zámer v jeho stretnutí s Danielom počas videnia.

Teraz som prišiel, aby som ti dal porozumieť, čo postihne tvoj ľud v posledných dňoch; lebo videnie sa vzťahuje ešte na mnohé dni. Daniel 10:14.

Gabriel prišiel, aby dal Božiemu ľudu porozumieť tomu, čo ich postihne v posledných dňoch. Predpokladať, že prorocká v dvanástej kapitole Daniela milleriti správne pochopili, no toto uznanie použiť na popretie vzťahu tejto kapitoly k posledným dňom, znamená mariť Gabrielom výslovne uvedený zámer. Keď Gabriel začne prorocké rozprávanie v prvom verši jedenástej kapitoly a pokračuje ním až po tretí verš dvanástej kapitoly, dejiny, ktoré sú tu znázornené, predstavujú vonkajšie prorocké podrobnosti o tom, ako drak, šelma a falošný prorok vedú svet k Armagedonu. V kapitole sa nachádzajú pasáže, ktoré opisujú prenasledovanie Božieho ľudu, no dejiny jedenástej kapitoly sú predovšetkým vonkajším zjavením. To znamená, že desiata a

dvanásta kapitola predstavujú v Danielovom záverečnom videní alfa a omega, lebo na rozdiel od jedenástej kapitoly obe opisujú vnútorné posolstvo označujúce spečatenie stoštyridsaťštyritisíc. Prostredná kapitola je vzburou ľudstva, ako ju predstavuje kráľ severu, rímsky pápež, a alfa, desiata kapitola, spolu s omega, dvanástou kapitolou, označujú vnútornú skúsenosť stoštyridsaťštyritisíc v posledných dňoch. Všetky tri kapitoly vedú k ukončeniu doby milosti; alfa kapitola sa začína bázňou Božou, ktorá oddeľuje dve triedy uctievačov, a na konci kapitoly Daniel dostáva zdvojnásobenie moci, čím sa označuje posolstvo prvého a druhého anjela. Dvanásta kapitola je omega kapitolou a označuje súdne posolstvo tretieho anjela.

Jedenásta kapitola podrobne opisuje vzburu ľudstva od zničenia Jeruzalema až po uzavretie doby milosti, čo je podľa sestry Whiteovej ilustráciou uzavretia doby milosti na konci sveta. Daniel 11 sa začína pri zničení Jeruzalema, lebo Daniel bol jedným z tých, ktorí boli odvedení do Babylonu pri trojnásobnom zničení Jeruzalema, ktoré bolo predobrazom zničenia toho istého mesta v roku 70 po Kr., a potom opäť v posledných dňoch, keď ho predstavuje svet.

Dve doslovné zničenia Jeruzalema, ktoré sa odohrali v ten istý deň roka, hoci ich delilo šesťsto šesťdesiatpäť rokov. Tieto dve zničenia postihli mesto, v ktorom sa mala nachádzať Archa. Šílo malo tie isté prorocké charakteristiky a predstavuje prvé zničenie mesta, v ktorom sa nachádzala Božia prítomnosť, alebo sa tam mala nachádzať. Keď sestra Whiteová používa zničenie Jeruzalema ako symbol zničenia posledných dní, komentuje Kristovu kázeň o zničení Jeruzalema.

Šílo, zničenie Jeruzalema pod Nebukadnesarom a Titusom sú traja svedkovia posledných dní, predstavení zničením Božieho mesta. Šílo je posolstvom prvého anjela, ktoré učí báť sa Boha, čo Éli nerobil, a vzdať Mu slávu, čo Éli nerobil, lebo prišla hodina Jeho súdu. Posolstvo druhého anjela je tam, kde nachádzame zdvojenie, predstavené Nebukadnesarom a Titusom. Tretie zničenie Jeruzalema v posledných dňoch je pri uzavretí doby milosti, čo je uzavretie súdu.

Jedenásta kapitola predstavuje vonkajšie dejiny posolstiev troch anjelov. Je vložená medzi videnie oddelenia v desiatej kapitole a tri zmocňujúce dotyky, ktoré sa odohrávajú na dvadsiaty druhý deň Danielovho videnia. To znamená, že aj dvanásta kapitola bude hovoriť o vnútornom príbehu toho, čo postihne Boží ľud v posledných dňoch. Znamená to tiež, že svetlo v rámci dvanástej kapitoly je dvadsaťdva ráz žiarivejšie než svetlo v desiatej kapitole.

Vo videní o Ulaji bol Kristovi takisto položený otáznik: „Dokedy?“ Predchádzajúcich dvanásť veršov, ktoré vedú k otázke v trinástom verši, určovalo vonkajšie prorocké dejiny predstavujúce dôležité podrobnosti o mocnostiach biblického proroctva. Tých dvanásť veršov jednoducho opakovalo a rozširovalo dejiny predstavené v siedmej kapitole. Prorocké dejiny predložené v týchto veršoch sa opakujú a rozširujú v jedenástej kapitole, počnúc dobou Médov a Peržanov. Posledná polovica ôsmej kapitoly a celá deviata kapitola sú predstavením Božieho ľudu posledných dní prostredníctvom proroka Daniela. Videnie prorockých dejín nachádzajúce sa vo videní o riekach Ulaja v troch kapitolách spolu s predstavením Božieho ľudu v týchto kapitolách prostredníctvom Danielovho styku s Gabrielom je alfa až omega desiatej až dvanástej kapitoly.

Keďže Hiddekel je omega a Ulai alfa, moc, ktorú predstavuje svetlo odpečatené v dvanástej kapitole, keď nastane čas konca, je dvadsaťdva ráz jasnejšia než videnie, ktoré je ústredným

pilierom a základom adventizmu. Keď je to takto, svetlo posledného Danielovho videnia je priamo stotožnené so svetlom spojeným s Božím ľudom v posledných dňoch. Keď sa anjel pýta muža odetého do plátna: „Dokedy?“ do konca týchto divov, tými divmi sú tí, ktorí žiaria ako hviezdy na veky vekov, tak ako v dejinách Abramovej zmluvy zaznieva ozvena príkazu, aby Abram pohliadol na hviezdy. Divy v dvanástej kapitole Daniela sú premenením ľudských bytostí na zástavu sto štyridsaťštyritisíc.

V predchádzajúcom bode sme uviedli, že jedenásty verš dvanástej kapitoly Daniela označuje prorocké obdobie, ktoré sa skladá z dvoch období, z ktorých prvé trvá tridsať rokov. Aby som položil náležitý dôraz na jedenásty verš, obrátil som sa na siedmy verš, aby som ukázal Kristovo priame zapojenie do divov, ktoré koná medzi svojím ľudom v posledných dňoch.

Keď sa vraciam k jedenástemu veršu, chcem vám pripomenúť, že dvanásta kapitola je Gabrielom priamo nazvaná „posledné dni“. V dňoch sto štyridsaťštyri tisíc, v dňoch, keď sú zapečatení a vstupujú do zmluvy s Bohom, bude podľa knihy Daniel odpečatené posolstvo, ktoré vzrastie v hlasné volanie. Toto posolstvo je v dvanástej kapitole predstavené tromi odlišnými prorockými obdobiami, ktoré už boli vymedzené milleritmi a následne potvrdené Duchom proroctva. Tieto tri obdobia nepredstavujú čas, lebo ten istý anjel, ktorý v dvanástej kapitole pozdvihuje obe ruky k nebu, pozdvihol v Zjavení desať jednu ruku k nebu a prisahal, že času už viac nebude. Toto vyhlásenie z roku 1844 znamená, že tri prorocké obdobia v Danielovi 12 sú symbolické obdobia, ktoré nemajú predstavovať čas.

Preto, keď je prostredné symbolické prorocké obdobie v Danielovi dvanásť dvojitém obdobím, ktoré sa začína tridsiatimi rokmi práve v tej kapitole, v ktorej povstáva Michael, potom viete, že dvojité obdobie začínajúce tridsiatimi rokmi je dokonalým naplnením Abrámovho alfa-proroctva. Omega časového proroctva, ktoré začína dejiny zmluvy z hľadiska vyvoleného ľudu, dosahuje svoje dokonalé naplnenie v tej istej kapitole, ktorá je vyvrcholením Danielovho svedectva o tom, čo postihne Boží ľud v posledných dňoch.

V čase konca je kniha Daniel odpečatená a svetlo, ktoré z toho vzhádza, zapečatuje Boží ľud. V čase konca je kniha Daniel odpečatená a svetlo, ktoré z toho vzhádza, je znázornené tromi prorockými obdobiami v rámci poslednej kapitoly Daniela. Táto kapitola je omegou troch kapitol, ktoré tvoria videnie pri Hidekeli, a videnie pri Hidekeli je omegou troch kapitol, ktoré predstavujú alfu riečnych videní Daniela. Rieky, ktoré sa začali v Edene, napokon dospeli k Danielovi, a potom ich Božie prorocké Slovo priviedlo k milleritskému hnutiu prvého a druhého anjela, k alfa-hnutiu dvoch hnutí troch anjelov. Tisícdeväťdesiat rokov z jedenásteho verša je omegou Abramovho a Pavlovho 430-ročného proroctva.

Skôr než budeme pokračovať v Danielovi dvanásť a jeho spojení s Abramovým proroctvom, je dobré pripomenúť si, kým bol Pavol. Pavol nebol iba apoštolom pohanov, ale rovnako dôležité je, že svoje posolstvo predkladal prostredníctvom Božieho prorockého Slova. Ešte dôležitejšie však je, že Pavol bol dispenzačným prorokom. Dispenzačný prorok je prorok vzbudený, aby viedol Boží ľud z jednej dispenzácie do druhej, podobne ako Mojžiš: od bohoslužby pri oltári k bohoslužbe vo svätyni; Ján Krstiteľ: od pozemskej svätyně k nebeskej svätyni. Pavol zaznamenal omnoho viac

informácií a pravidiel uplatnenia doslovného na duchovné než všetci ostatní autori Biblie dohromady, a to zďaleka! Bol vzbudený, aby vysvetlil prechod od doslovného k duchovnému v kontexte Božieho zmluvného ľudu.

Pavol je spojovacím článkom medzi zmluvnými zaslúbeniami Abrahámovho vyvoleného ľudu, keď tento vyvolený ľud prešiel z doslovného na duchovný. Ak nie ste pevne zakotvení v úlohe, ktorú Pavol zohrával v dejinách zmluvy, potom možno neuvidíte, aké božsky primerané je, že prvé časové proroctvo o Božom zmluvnom ľude je dvojité časové proroctvo, ktoré sa začína obdobím 30 rokov. Jedno proroctvo ustanovil otec vyvoleného ľudu, a keď tento ľud prešiel na duchovný vyvolený ľud, bol vzbudený dispenzačný prorok, aby tento prechod určil a vysvetlil, a tiež aby potvrdil Abramovo časové proroctvo druhým svedkom z Nového zákona, zosúladeným s prvým svedkom zo Starého zákona. Abram na začiatku, potom Pavol na konci, predobrazujú význam čísla 1290 posledných dní.

Budeme pokračovať v nasledujúcom článku.

„Zachariášovo videnie Jozuu a Anjela sa s mimoriadnou silou vzťahuje na skúsenosť Božieho ľudu v záverečných výjavoch veľkého dňa zmierenia. Cirkev ostatku bude potom privedená do veľkej skúšky a tiesne. Tí, čo zachovávajú Božie prikázania a vieru Ježišovu, pociťia hnev draka a jeho zástupov. Satan považuje svet za svojich poddaných; získal vládu dokonca aj nad mnohými vyznávajúcimi kresťanmi. No tu je malá skupina, ktorá odoláva jeho nadvláde. Keby ich mohol vyhladiť zo zeme, jeho triumf by bol úplný. Ako podnietil pohanské národy, aby zničili Izrael, tak v blízkej budúcnosti podnieti bezbožné mocnosti zeme, aby zničili Boží ľud. Od ľudí sa bude vyžadovať, aby prejavili poslušnosť ľudským nariadeniam v rozpore s Božím zákonom.“

„Tí, ktorí sú verní Bohu, budú ohrozovaní, udávaní, vyhlasovaní za vyvrheľov. Budú ‚zrádzaní aj od rodičov, i bratov, i príbuzných, i priateľov,‘ až na smrť. Lukáš 21:16. Ich jediná nádej je v Božom milosrdenstve; ich jedinou obranou bude modlitba. Ako sa Jozua prihovárал pred Anjelom, tak aj cirkev ostatku so skrúšeným srdcom a neochvejnou vierou bude prosiť o odpustenie a vyslobodenie skrze Ježiša, svojho Zástancu. Sú si plne vedomí hriešnosti svojho života, vidia svoju slabosť a nehodnosť; a sú pripravení zúfať si.“

Pokušiteľ stojí po ich boku, aby ich obžaloval, ako stál po boku, aby sa postavil proti Jozuovi. Ukazuje na ich špinavé rúcha, na ich nedokonalé charaktery. Predkladá ich slabosť a pochybnosť, ich hriechy nevďačnosti, ich nepodobnosť Kristovi, ktorá zneuctila ich Vykupiteľa. Usiluje sa ich vydesiť myšlienkou, že ich prípad je beznádejný, že škvrna ich poškvrnenia nikdy nebude zmytá. Dúfa, že tak zničí ich vieru, aby podľahli jeho pokušeniam a odvrátili sa od svojej vernosti Bohu.

„Satan má presné poznanie hriechov, ku ktorým pokúšal Boží ľud, a naliehavo proti nim vznáša svoje obvinenia, vyhlasujúc, že svojimi hriechmi stratili nárok na Božiu ochranu, a tvrdí, že má právo ich zničiť. Vyhlasuje, že si rovnako ako on zasluhujú byť vylúčení z Božej priazne. ‚Sú to azda,‘ hovorí, ‚tí ľudia, ktorí majú zaujať moje miesto v nebi a miesto anjelov, ktorí sa so mnou spojili? Vyznávajú, že poslúchajú Boží zákon; ale zachovávali jeho prikázania? Neboli milovníkmi seba viac než milovníkmi Boha? Nepostavili svoje vlastné

záujmy nad Jeho službu? Nemilovali veci tohto sveta? Pozrite na hriechy, ktoré poznačili ich život. Hľadajte na ich sebeckosť, ich zlobu, ich vzájomnú nenávisť. Vyženie Boh mňa i mojich anjelov zo svojej prítomnosti, a predsa odmení tých, ktorí sa previnili tými istými hriechmi? To nemôžeš v spravodlivosti urobiť, ó Pane. Spravodlivosť žiada, aby nad nimi bol vynesенý rozsudok.“

„No hoci Kristovi nasledovníci zhrešili, nevydali sa napospas ovládaniu satanských mocností. Kajali sa zo svojich hriechov a v pokore a skrúšenosti hľadali Pána, a božský Obhajca sa prihovára v ich prospech. Ten, ktorý bol ich nevďačnosťou najviac urážaný, ktorý pozná ich hriech a aj ich pokánie, vyhlasuje: ‚Nech ťa Hospodin pokarhá, ó, satan. Za tieto duše som položil svoj život. Sú vyryté na dlaniach mojich rúk. Môžu mať nedostatky charakteru; mohli zlyhať vo svojom úsilí; ale kajali sa, a ja som im odpustil a prijal som ich.‘“

„Útoky satana sú mocné, jeho klamy sú rafinované; no Pánovo oko bdie nad svojím ľudom. Ich súženie je veľké, plamene pece sa zdajú byť pripravené pohltiť ich; ale Ježiš ich vyvedie ako zlato vyskúšané v ohni. Ich pozemskosť bude odstránená, aby sa skrze nich mohol dokonale zjaviť obraz Krista.

„Niekedy sa môže zdať, že Pán zabudol na nebezpečenstvá svojej cirkvi a na krivdu, ktorú jej spôsobili jej nepriatelia. Boh však nezabudol. Nič na tomto svete nie je Božiemu srdcu také drahé ako Jeho cirkev. Nie je Jeho vôľou, aby svetská politika porušila jej záznam. Nenecháva svoj ľud, aby bol premáhaný satanovými pokušeniami. Potrestá tých, ktorí Ho nesprávne predstavujú, ale bude milostivý ku všetkým, ktorí úprimne činia pokánie. Tým, ktorí Ho vzývajú o silu na rozvíjanie kresťanského charakteru, poskytne všetku potrebnú pomoc.“

„V čase konca bude Boží ľud vzdychať a nariekať nad ohavnosťami páchanými v krajine. So slzami budú varovať bezbožných pred nebezpečenstvom, do ktorého sa vydávajú pošliapávaním Božieho zákona, a s nevýslovným zármutkom sa budú v pokání ponížovať pred Pánom. Bezbožní sa budú vysmievať z ich žiaľu a zosmiešňovať ich vážne napomenutia. Úzkosť a pokorenie Božieho ľudu sú však neklamným dôkazom toho, že znovu nadobúdajú silu a ušľachtilosť charakteru, stratené v dôsledku hriechu. Práve preto, že sa približujú ku Kristovi, že ich oči sú upreté na Jeho dokonalú čistotu, tak jasne rozoznávajú nesmiernu hriechnosť hriechu. Krotkosť a pokora sú podmienkami úspechu a víťazstva. Koruna slávy čaká na tých, ktorí sa skláňajú pri úpäť kríža.“

„Boží verní, modliaci sa ľudia sú, akoby, uzavretí s Ním. Sami nevedia, ako bezpečne sú chránení. Podnecovaní satanom, vládcovia tohto sveta sa ich usilujú zničiť; no keby sa oči Božích detí otvorili tak, ako sa otvorili oči Elizejovho sluhy v Dotáne, uzreli by Božích anjelov rozložených tábormi okolo seba, ktorí zadržávajú zástupy temnoty.

„Keď Boží ľud pred Ním pokoruje svoje duše a prosí o čistotu srdca, zaznieva príkaz: ‚Odstráňte špinavé rúcho,‘ a sú vyrieknuté povzbudivé slová: ‚Hľa, spôsobil som, aby tvoja neprávosť od teba odišla, a odejem ťa slávnostným rúchom.‘ Zachariáš 3:4. Na skúšané, pokúšané, verné Božie deti je položené nepoškvrnené rúcho Kristovej spravodlivosti. Opovrhovaný ostatok je odetý do slávneho odevu, ktorý už nikdy nebude poškvrnený skazenosťou sveta. Ich mená zostávajú zapísané v Baránkovej knihe života, započítané medzi

verných všetkých vekov. Odolali úkladom zvodcu; dračí rev ich neodvrátil od vernosti. Teraz sú naveky v bezpečí pred nástrahami púšiteľa. Ich hriechy sú prenesené na pôvodcu hriechu. Na ich hlavy je položená „čistá čelenka“.

„Kým Satan naliehavo vznáša svoje obvinenia, svätí anjeli, neviditeľní, prechádzajú sem a tam a kladú na verných pečat' živého Boha. To sú tí, ktorí stoja na vrchu Sion s Baránkom a na svojich čelách majú napísané meno Otca. Spievajú novú pieseň pred trónom, tú pieseň, ktorú sa nemôže nik naučiť okrem sto štyridsaťštyri tisíc, ktorí boli vykúpení zo zeme. ,To sú tí, ktorí nasledujú Baránka, kamkoľvek ide. Títo boli vykúpení spomedzi ľudí ako prvotina Bohu a Baránkovi. A v ich ústach sa nenašla leš', lebo sú bez úhony pred trónom Božím.' Zjavenie 14:4, 5.“

„Teraz sa dosiahlo úplné naplnenie slov Anjela: ,Vypočujže teraz, Jozua, veľkňaz, ty i tvoji druhovia, ktorí sedia pred tebou; lebo sú to mužovia, nad ktorými sa ľudia podivujú: lebo, hľa, privediem svojho Služobníka, Výhonok.' Zachariáš 3:8. Kristus je zjavený ako Vykupiteľ a Osloboditeľ svojho ľudu. Teraz sú veru ostatok ,mužovia, nad ktorými sa ľudia podivujú,' keď slzy a poníženie ich putovania ustupujú radosti a cti v prítomnosti Boha a Baránka. ,V ten deň bude Hospodinov Výhonok krásny a slávny a plod zeme bude vznešený a utešený pre tých, ktorí unikli z Izraela. A stane sa, že ten, kto zostane na Sione, a ten, kto ostane v Jeruzaleme, bude sa volať svätým, každý, kto je zapísaný medzi živými v Jeruzaleme.' Izaiáš 4:2, 3.“
Proroci a králi 587–592.